

Ив. Вазовъ.

Керванътъ

Въ пустинята керванъ минува.
 Той иде нейде отъ далекъ,
 И надалеко той пжтува :
 Позналъ е жажда, трудъ и пекъ.
 Завчасъ духна самумъ ужасенъ ;
 Керванътъ сви се, доръ мина
 Талазътъ удушливъ, опасенъ —
 И пакъ напредъ тръгна.

И пакъ върви напредъ керванътъ
 Изъ безконечния си пжтъ
 На пѣсъка презъ океанътъ.
 Внезапно екнува ревътъ
 На лѣва, и той самъ излѣзна.
 Почна се бой и кръвнина;
 Ранений звѣръ бѣга, изчезна —
 Керванътъ пакъ мина.

Върви безстрашно пакъ керванътъ.
 Но въ кржгозора спрѣ се нѣмъ :
 Отъ пѣсъкъ планина навѣна
 Засипваше му пжтя тамъ.
 И дълго въ тая безотрадна
 Пустиня той лута се клетъ,
 Въ посока вѣрна доръ попадна —
 И пакъ тръгна напредъ.